

გუბკინი — მეექვსე ხუთწლედის ქალაქი

ჯერ კიდევ ახლახან უდაბური და უკაცრიელი იყო ნაპირები მდინარე ტიოპლი კოლოდეზისა, რომელიც მოკლე გზით მიედინება უძველესი რუსული ქალაქის სტარო ოსკოლის დასავლეთით და თავის წყალს უერთებს მდინარე ოსკოლედს. მოტიტვლებულ ბორცვებზე მხოლოდ აქა-იქ იყო აღმართული ცალკეული ქაბურღილები.

პირველი შახტების მშენებლობა, რომელიც სოფელ კორობკოვის რაიონში დაიწყო, ომის გამო შეწყვეტილ იქნა მხოლოდ 1952 წელს ამოიღეს აქ პირველი მადანი.

პატარა მალაროს ირგვლივ, სადაც სამუშაო ექსპერიმენტული ხასიათისა იყო და ერთგვარი გამოცდილების მიზნით ტარდებოდა, ახლა ახალი შახტები შენდება. ამ შახტების მახლობლად (კურსკი-ბელგოროდის რაიონის საბადო) აშენდა მეშახტეთა დაბა. ახლახანს იგი ქალაქად გადაკეთდა და გამოჩენილი საბჭოთა მეცნიერის აკადემიკოს ი. მ. გუბკინის სახელი ეწოდა.

ახალგაზრდა ქალაქი გუბკინი ჯერ არ არის აღნიშნული გეოგრაფიულ რუკებზე, მაგრამ აქ უკვე იგრძნობა სისხლსავსე ცხოვრება. სწრაფი ტემპით შენდება საცხოვრებელი სახლები, კულტურულ დაწესებულებათა და საყოფაცხოვრებო საწარმოთა შენობები. მარტო საბინაო-კომუნალური და კულტურული მშენებლობისათვის ახალ ხუთწლედში მთავრობის მიერ ასიგნებულ იქნა 100 მილიონზე მეტი მანეთი — ორჯერ მე-

ტი, ვიდრე დაიხარჯა უკანასკნელ ხუთწლედში.

ქალაქში არის შვიდწლიანი და ორი საშუალო სკოლა, მუშა ახალგაზრდობის საღამოს სკოლა. წელს პირველი ნაკადი გამოუშვა ტექნიკურმა სასწავლებელმა, სადაც საშუალო სკოლადამთავრებული ქაბუკები და ქალიშვილები სამშენებლო და სამთო საქმეში ოსტატებიან.

ქალაქს აქვს საავადმყოფო, ორი საბავშვო ბაღი და საბავშვო ბაგები, ოთხი სასადილო, მალაზიები, პურის ქარხანა, კლუბი, რადიოკვანძი, სამი ბიბლიოთეკა, ფოსტა, ტელეგრაფი, შემნახველი საღარო, გადახურული ბაზარი.

მეექვსე ხუთწლედში აქ კიდევ გაიხსნება რამდენიმე მალაზია, ერთი საშუალო სკოლა, პიონერთა სასახლე, მუსიკალური სკოლა, ბავშვთა ბაგები და საბავშვო ბაღი, ავტოსახელოსნო, სატელეფონო სადგური. მთავრდება ახალი კინოთეატრისა და სასტუმროს მშენებლობა. მდინარე ტიოპლი კოლოდეზზე აშენდება ხიდი. პატარა გუბურას ადგილზე შეიქმნება დიდი წყალსაცავი. მის მომავალ ნაპირზე უკვე შენდება ახალი სტადიონი.

ასეთია დღევანდელი დღე ახალი ქალაქისა, რომლის მცხოვრებლებმა სიხარულით შეიტყვეს, რომ პარტიის XX ყრილობის დირექტივებით კურსკი-ბელგოროდის საბადოების რაიონში მწყობრში ჩადგება ახალი მალაროები.

ა. მაკაროვი.
(საკედესი).

ქ. გუბკინი,
ბელგოროდის ოლქი.

ყამირის ახალმოსახლეთა ახალი შევსება

აკმოლინსკი, (საკდესი). რკინი-გზის სადგურ პრიშჩიშიაში ყოველდღიურად მოდიან ახალგაზრდა მექანიზატორები. ამასწინათ აკმოლინსკში ჩავიდა დიდი ჯგუფი ახალგაზრდებისა, რომლებმაც დაამთავრეს ბრიანსკის ოლქის ტრუბჩევის სოფლის მეურნეობის მექანიზაციის სასწავლებელი. ეს სასწავლებელი ყამირ მიწებზე გაგზავნის სულ 3,5 ათას კურსდამთავრებულს. ისინი იმუშავენ მარცვლეულის საბ-

ჭოთა მეურნეობის „როსტოვსკის“, „ნახიმოვსკისა“ და „ოტრადნის“ მე-მინდვრეობის სატრაქტორო ბრიგადებში.

მინდვრის სამუშაოების დაწყების დროისათვის ოლქის ყამირ მიწებზე ჩავა ათი ათასამდე ფართე პროფილის მექანიზატორი, რომლებიც დაამთავრებენ არზამასის, გორკის, პენზის, კიროვისა და სხვა ოლქების მექანიზატორთა სკოლებს.

სახლთა ურღვევი მეგობრობა საბჭოთა სახელმწიფოს კლიმების წყაროა

ფიქრები მეგობარზე

არის ფიქრი, რომელსაც ვერვინ მი-
გიხვდება მეგობრის მეტი; არის ოცნე-
ბა, რომელსაც მის გარდა სხვას ვერ-
ვის გაუზიარებ. ზოგჯერ მშობლებსაც
კი დაუმაღავ შენი გულის საიდუმლო-
ებას, მაგრამ მეგობარს კი არასოდეს.
ვისაც მეგობარი არა ჰყავს, იგი სუ-
ლით ობოლია.

დედ-მამით ობოლს სულით ობლო-
ბა არ მიგრძენია. ბავშვთა სახლში მე-
გობრული სიტბო და მშობლიური
ალერსი არ მომკლებია. მაგრამ როცა
დამოუკიდებელი ცხოვრების გზაზე
გამოველ, შევეკრთი. მეგობარი, რომ-
ელსაც ადამიანის ცხოვრების დამამ-
შვენებლად ვთვლიდი, გვერდით არ
მყავდა.

ახლაც კარგად მახსოვს ის დღე, სა-
ბავშვო სახლის აღმზრდელმა დეიდა
ვერამ თბილისის სართავ-სატრიკოტა-
ჟო კომბინატში რომ მომიყვანა. ანდა
როგორ არ მემახსოვრება — მაშინ
ხომ ცხოვრებას თვალეში პირველად
ჩავხედე.

საერთო საცხოვრებლის იმ ოთახში,
მე რომ ვცხოვრობდი, კარგი გოგონე-
ბი იყვნენ. ვისმეს რომ მოწყენილი
დავენახე, არ მომეშვებოდა, სანამ ჩემს
სახეზე ღიმილს არ ნახავდა. აბა, სახე
რად ჩამოგტირის, — დამიძახებდა მუ-
დამ მხიარული კატია სოლოვიოვა, —
გაიცინე!

კატიას ჩემს საწოლზე ჩამოჯდომა
უყვარდა, ხშირად ძილის წინ ჩამოჯ-
დებოდა ხოლმე ჩემთან და საბავშვო
სახლზე მკითხავდა. თვითონაც საბავ-
შვო სახლიდან იყო და ამიტომ აინტე-
რესებდა იქაური ამბები. შემდეგ თა-
ვის ცხოვრებაზე მომიყვებოდა, ვუს-
შენდი და მიკვირდა, როგორ საოცრად
ჰგავდა ერთმანეთს ჩვენი ცხოვრება.

— მოეშვი, — შეუტევდა ხოლმე
ზოია სონოვა, — დააძინე ბავშვი. და
ნხოლოდ მაშინ გაბრუნდებოდა თავის
საწოლისკენ კატია.

როცა ისინი ჩემზე ლაპარაკობდნენ,
ყოველთვის ბავშვს მიწოდებდნენ.
ხნოვანებით მათთან შედარებით ბავშ-
ვი ვიყავი, 16 წლის. ჩემს მიმართ მათი
მზრუნველობა დედობრივი იყო.

მე მათთან ერთად ვმუშაობდი სარ-
თავ საამქროში, კატია და ზოია მოწი-
ნავე მუშები იყვნენ, საწარმოო ხასია-
თის დახმარება ბევრჯერ გაუწევიათ
ჩემთვის.

ხშირად, როცა ზოია სამუშაოს და-
მთავრებდა, ჩემთან მოვიდოდა და მან-
ქანის გასუფთავებასა და წესრიგზე
მოყვანაში მშველოდა. იქამდე არ წავი-
დოდნენ საამქროდან, ვიდრე მეც არ
მოვრჩებოდი საქმეს. შემდეგ კი ყვე-
ლანი ერთად ვბრუნდებოდით შინ.
სახლში მისვლისას უცბად დატრიალ-
დებოდნენ, სადილს გაამზადებდნენ და

იწყებოდა გაუთავებელი პატივი — გა-
დაიღე, ჰამე.

ასე კარგები იყვნენ ისინი ჩემთან
ურთიერთობაში, მაგრამ ერთმანეთთან
განსაკუთრებული დამოკიდებულება
ჰქონდათ — განუყრელი მეგობრები
იყვნენ. თუ ნახავდით სადმე ზოიას,
კატიას მოძებნა არ გაგიჭირდებოდათ
— აუცილებლად იქ იქნებოდა. ცალკე
ისინი არასოდეს არ დადიოდნენ. ზაფ-
ხულობით, როცა ზოია რუსეთში მი-
დიოდა მშობლებთან, კატიაც თან მიჰ-
ყავდა და შვებულებას ერთად ატა-
რებდნენ.

ქალიშვილები თანდათან ზრდიდნენ
თავიანთ საწარმოო მაჩვენებლებს და
აგულიანებდნენ კიდეც ერთმანეთს,
არ ჩამომჩრქეო. ისეთი შთაბეჭდილება
იქმნებოდა, თითქოს ერთმანეთს ეჯიბ-
რებოდნენ გაუფორმებლად, როგორც
ამბობენ, „ვალდებულების“ ალების
გარეშე. მაგრამ ისინი მეგობრობაშიც
ეჯიბრებოდნენ ერთმანეთს — თვითე-
ული ცდილობდა რაც შეიძლება მეტი
გაეკეთებინა მეორისათვის. ერთმანეთ-
ზე ზრუნვა არასოდეს არ ბეზრდებო-
დათ. მათი ეს მეგობრობა ჩემს თვალ-
წინ იშლებოდა, შევეყურებდი და შევ-
ნატროდი. ვოცნებობდი მეც მათი
მსგავსი მეგობარი მეშოვნა. და აი,
შენც შეგხვდი!

ეს იყო მაშინ, სამღებრო-დამხარის-
ხებელ საამქროში რომ გადმომიყვანეს.
ჩემს ახლოს შრომობდი, ალტაცებუ-
ლი ვიყავი შენი სწრაფი მუშაობით,
მადლობელი ვრჩებოდი, როცა მეხმა-
რებოდი და მასწავლიდი. ორივენი ერ-
თი ხნის ვიყავით და ორივეს დიანა
გვერქვა. როცა ამ სახელს დაიძახებდ-
ნენ საამქროში, ორივენი თავს ავწე-
ვდით ხოლმე. ნარულინა — დაუმატებ-
დნენ მაშინ, როცა შენ გეძახდნენ, დია-
კონაშვილი — მომმართავდნენ მე. საქ-
მეში სერიოზულსა და დინჯს, ხასიათი
მხიარული და დაუდგარი გქონდა.
სწორედ შენი ბუნების ეს ორი შერ-
წყმული მხარე მომწონდა. გული შენ-
სკენ მეწეოდა, უფრო მეტ სიახლოვეს
თხოვლობდა. სულით მონათესავე
ადამიანები ადვილად პოულობენ ერთ-
მანეთს და ჩვენც ასე დაგვემართა.

მახსოვს, სულ პირველად, სამუშაოს
შემდეგ რომ მომიახლოვდი და მთხო-
ვე, კინოში წავიდეთო. კინოდან დაბ-
რუნების შემდეგ დიდხანს არ დამეძინა
და ვიგონებდი ჩვენს საუბარს ნანახ
ფილმზე, შენს აზრებს და მიკვირდა,
როგორ ჰგავდა ისინი ჩემსას.

მუშა ახალგაზრდობის საღამოს სკო-
ლაშიც ერთად დავდიოდით. თუმც
სხვადასხვა კლასში ვიყავით, მაგრამ
ჩვენი მეგობრობა სკოლის კედლებ-
შიც არ წყდებოდა. რა სიამოვნებით
მეხმარებოდი ალგებრაში, როგორ

ცდილობდი სწორად გამომეთქვა რუ-
სულ ენაში მოცემული გაკვეთილი.
სამაგიეროდ შენ ქართული მასწავ-
ლეო, — მეუბნებოდი. და მეც ხალი-
სით ვასრულებდი შენს თხოვნას.

რამდენი სიხარული მოგინიჭებია
ჩემთვის! რა ტკბილად მახსენდება
ერთერთი სიხარულის დღე — 3 ივ-
ლისი! ეს ჩემი დაბადების დღე იყო.
მართალი გითხრა, არ ვიცოდი, მოხვი-
დოდი თუ არა. რატომღაც ვიფიქრე,
რომ შეიძლება დაგვიწყებოდა. მაგრამ
მოხვედი ჩემთან და მე ვინანე, რომ ამ
გაფიქრებით ჩრდილი მივაყენე ჩვენს
მეგობრობას. შენ ყველაზე მეტს მხია-
რულობდი ჩვენს მცირერიცხოვან
სუფრაზე და ამას კიდეც ჰქონდა გა-
მართლება — ყველაზე ახლობელი მე-
გობარი იყავი ჩემთვის.

და განსაკუთრებით კიდეც ერთი მინ-
და მოვიგონო — ჩემი პირველი სტუმ-
რება შენს სახლში.

— დიანა, არ წამოხვალ ჩემთან? ჩე-
ნი გადმოცემით ჩვენები კარგა ხანია
გიცნობენ, მაგრამ შენი პირადად ნახვა
ძალიან უნდათ.

და მეც წაგყევი.

რა გულთბილად შემხვდა დედაშენი.
აღარ იცოდა როგორ ეცა პატივი, რი-
თი გამმასპინძლებოდა. სამართლიანი
იყო მისი საყვედური, რომ აქამდე შენ-
თან არ მოვსულვარ. როგორ გულით
მთხოვა — ხშირად გვეწვიეთო. მან იმ-
დენი სიტბო და მზრუნველობა გამოი-
ჩინა ჩემდამი, რომ, გამოგიტყდები,
გავიფიქრე: ნეტა დედაჩემი იყოს-
მეთქი!

... ამასწინათ საამქროში გამოკრულ
საპატიო დაფასთან რომ ჩავიარეთ, შე-
ნი სურათი დავინახე და შევჩერდი,
შენ კი თავი გააქნიე და მითხარი: — მე
მინდა, რომ ამ დაფაზე ჩემს გვერდით
შენც იყო.

მე მესმის შენი, მეგობარო, და აგი-
სრულებ ამ სურვილს.

გასული თვის საწარმოო მაჩვენებ-
ლები რომ შევიტყუეთ, შენ კმაყოფილი
დარჩი — გეგმა 186 პროცენტით გქონ-
და შესრულებული. ჰოდა, როცა გაი-
გე, რომ მე თვის გეგმა 174 პროცენ-
ტით შევასრულე, თუმცა არაფერი გი-
თქვამს, მაინც მიგიხვდი — გაგებარ-
დებოდა, მეც რომ შენნაირი მაჩვენე-
ბელი მქონებოდა, და კიდეც უფრო
გაგებარდებოდა, თუ გაგასწრებდი.

უკვე გვიან არის, შენ, ალბათ, კი-
დეც გძინავს, მეტი ჩვენს მეგობრობა-
ზე საამო მოგონებას გავყევი და იგი
გაზეთის თანამშრომელს გავუზიარე.
მასში ჩემი გულის მხურვალეობა ჩავა-
ქსოვე და, იცოდე, იგი შენ გეკუთვნის,
ჩემო კარგო მეგობარო!

ლ. კაკაბაძე.

ზემო სვანეთში

(ეთნოგრაფის უთაბეჯდელეგანი)

ბევრ მოგზაურსა და მკვლევარს აუწერია სვანეთი. განსაკუთრებით კი ზემო სვანეთი, რომელიც საქართველოს ერთერთი მეტად ლამაზი კუთხეა! თუ ვინმეს ერთხელ მაინც უნახავს სვანეთი, ძნელია მისი დავიწყება. ცადაზიდული მყინვარები და ტყით დაბურული მთის კალთები, აჭაფებული მდინარეები, მობიბინე იალაღები, ძველი სვანური ციხე-კოშკები თავისებურ ეშხს აძლევენ ამ წარმტაც მხარეს, სადაც ცხოვრობენ გამრჯე, პურადი, გულადი და უძველესი კულტურის მქონე სვანები.

ზემო სვანეთი ისტორიულ-ეთნოგრაფიული თვალსაზრისით ორ ნაწილად იყოფა: ბაღს ქვემო და ბაღს ზემო. ამ ორი პატარა ნაწილის გეოგრაფიულ საზღვრად ბეჩოსა და ლატალის თემებს შორის აზიდული მთა ბალი არის მიჩნეული.

ბაღს ზემო სვანეთის პირველი თემი ლატალია (ძველებური დაყოფით). აქ ერთმანეთს უერთდებიან უშბასა და შხარას მხრიდან მომდინარე თეთრი და შავი ენგური, რაც მეტად ლამაზ სანახაობას ქქმის. უზარმაზარი მყინვარი ლაჭილი და ტყით დაფარული მთის კალთები თავზე დაჰყურებენ პატარა საკოლმეურნეო სოფელს. სახნავ-სათესი მიწები და სათიბებით გარშემორტყმული ლატალი დამშვენებულია ახალი ტიპის საცხოვრებელი სახლებით და კულტურულ-საზოგადოებრივი ნაგებობებით, რომელთა შორის შენიშნავთ ძველ სვანურ სახლებს, კოშკებსა და ეკლესიებს.

ლატალიდან გზა ლენჯერის თემისაკენ მიდის. ცოტაც და მესტიაში შეხვალთ.

სახე იცვალა ძველმა მესტიამ. თუმცა აქაც დაინახავთ აქა-იქ ძველ სახლებსა და კოშკებს, მაგრამ მათ დიდი ხანია გზა დაუთმეს ახალს, ძლიერ სოციალისტურ მშენებლობას. ყველგან ეტყობა გამრჯე საბჭოთა ადამიანის ხელი. მესტიას ამშვენებენ კაპიტალურად ნაგები ორსართულიანი შენობები — საზოგადოებრივი, ადმინისტრაციული თუ კულტურული დაწესებულებები, კითილმოწყობილი ბაღი და ქუჩები, მოახფალტებული მოედანი. მესტიაშივეა გამართული აეროდრომი, რომლითაც ზემო სვანეთი საქართველოს სხვა კუთხეებთან უმოკლესი გზით არის დაკავშირებული.

აღსანიშნავია ერთი ფაქტი: მესტიაში ათი წლის წინათ საფუძველი ჩაეყარა თბილისელი, მესტიელი, მოსკოველი და ტუშინოელი პიონერების ურყევ მეგობრობას და მეგობრული კავშირის ათი წლისთავი სწორედ მესტიაში აღნიშნეს ქართველმა და რუსმა პიონერებმა.

იყო დრო, როცა სვანეთს საკუთარი ინტელიგენცია არ ჰქავდა. დღე-

სათვის სვანი სპეციალისტები საქართველოს სხვა შვილებთან ერთად საბჭოთა ინტელიგენციის მოწინავე რიგებში დგანან. ინჟინრებით, თუ ექიმებით, გეოლოგებით თუ მასწავლებლებით მდიდარია დღევანდელი საბჭოთა სვანეთი. სვანი სპეციალისტები თავიანთი პატარა კუთხის დიდი პატრიოტები არიან. განათლების მიღების შემდეგ უმრავლესობა მშობლიურ კუთხეს უბრუნდება. ესენი არიან ახალგაზრდა ისტორიკოსი გ. ფილფანი და ახალგაზრდა ფილოლოგი ც. ჩართოლანი, მშენებლები და კიდევ სხვები, რომელთაც მიაშურეს სვანეთს.

სვანეთში შენდება საავადმყოფოები, სკოლები, კლუბები, სამკითხველოები, ელექტროსადგურები, ხიდები. გაჰყავთ ახალი გზები. მიწის წიაღიდან ამოაქვთ მარმარილო, კირქვა და საშენი ფიქალი, ამზადებენ ხეტყეს, ახალმა, საკოლმეურნეო ყოფამ ნათელი ცხოვრება მოუტანა ზემო სვანეთის მშრომელებს. მაგალითისათვის კმარა სოფელი კალა, რომელიც გაშენებულია ენგურის სათავეში. მართალია, კალის ვორუშილოვის სახელობის კოლმეურნეობას სახნავ-სათესი მიწა ძალიან მცირე აქვს (სულ 60 ჰექტარი) მთავორიანობის გამო, მაგრამ მიუხედავად ამისა, კალელებმა მოკლე ხანში სვანეთის პირობებისათვის უმაგალითო შედეგებს მიაღწიეს: შექქმნეს წვრილფეხა და მსხვილფეხა საქონლის ფერმა, რომლისთვის სპეციალურად ააშენეს ორი ახალი კაპიტალური შენობა; დაწყებულია სვანეთის კლიმატური პირობებებისთვის სრულიად უცხო მებაღეობისა და მებოსტნეობის გაშენება. აქაური კარტოფილი 1,5 კილოგრამს აღწევს, ხოლო კომბოსტო კი 5-6 კილოგრამს. ეს ვარეშობა მისაბაძი უნდა გახდეს საქართველოს სხვა მაღალმთიანი ზოლის მოსახლეობისათვის. კალელები ურწყავ მიწებზე ძირითადად თესენ 20 ჰექტარ პურს, 11 ჰექტარ ქერს, 25 ჰექტარ კარტოფილს, 3 ჰექტარ ჭვავს, 3 ჰექტარ შვრიას.

მოკლე ხანში კალელმა კოლმეურნეებმა ააგეს სკოლის შენობა, საავადმყოფო, ხეტყის სახერხი ქარხანა და ელექტროსადგური. რადიოსატრანსლაციო ქსელთან ერთად საკუთარი რადიოკვანძიც მოაწყვეს. სვანეთში პირველად კალელებმა ჩამოიტანეს პურის საღებავი მანქანა, რომელიც დიდად ეხმარება კოლმეურნეებს მოსავლის აღებაში. ამ წარმატებებში დიდი წვლილი შეიტანეს მოწინავე კოლმეურნეებმა კ. ფანგანმა, ს. მარგველიანმა და სხვებმა. მათი თავდადებული შრომით ამ პატარა საკოლმეურნეო სოფელმა მთელს სვანეთში გაითქვა სახელი.

თ. ჩიქოვანი, ისტორიულ მეცნიერებათა კანდიდატი.